

Arrest

nr. 127 392 van 24 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, op 12 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2014 tot afgifte van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

« Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdefingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan

*E. I. A.
geboren te (...) (Somalië), op (...)
van nationaliteit: Somalië
verblijvende te (...)*

bevel gegeven

*de genaamde I. N. B.
geboren te (...), op (...)
van nationaliteit: Somalië,
verblijvende te (...)*

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Betrokkene diende op 20.08.2013 een eerste asielaanvraag in die op 19.12.2013 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg..Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).»

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op, die luidt als volgt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel tot terugbrenging, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)*

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel tot terugbrenging aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel tot terugbrenging zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige

wijze beslissen dat geen bevel tot terugbrenging moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikelen 3 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is. Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt en dat deze motivering door verzoekster niet wordt betwist.

Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder

te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster dan ook in beginsel geen nut opleveren.

2.3. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

2.4. Ter zitting gevraagd naar haar belang, doet verzoekster gelden dat de schending van internationale verdragsbepalingen en meer bepaald van de artikelen 3 en 13 van het EVRM moet worden onderzocht, omdat *in casu* een minderjarig kind gevaar loopt besneden te worden bij terugkeer naar Somalië. Zij verwijst naar hetgeen zij in het verzoekschrift daarover heeft gesteld.

De Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen en die door de verzoekende partij worden aangehaald in het kader van de vraag naar haar belang. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

3. Over de gegrondheid van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van de bepalingen van het EVRM.

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Zij betoogt dienaangaande wat volgt:

“Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat –alvorens een bevel tot terugbrenging wordt afgeleverd- verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

[...]

Indien er aldus een bevel tot terugbrenging wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet –in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven – automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 19 december 2013. Verzoekende partij heeft in het asielberoep dd. 19 januari 2014 reeds geargumenteed dat de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in feite een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Mutatis mutandis kan gesteld worden dat een repatriëring van verzoekende partij naar haar land van herkomst, op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Verzoekende partij heeft immers asiel aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

SUBSIDIAIR - Verzoekende partij weet momenteel immers nog niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zouden uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om

betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke terugdrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit terugdrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel tot terugbrenging en de asielprocedure is nog hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Immers in het kader van de medische regularisatieprocedure schendt, het terugsturen van een zieke, quod in casu, naar een land waar er geen adequate zorg aanwezig is, eveneens artikel 3 EVRM.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing."

3.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter ondersteuning van de door haar ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM twee hypothesen inroept, met name ofwel een gedwongen terugkeer naar wat zij haar land van herkomst noemt –waarmee zij Somalië bedoelt, gelet op haar verklaringen, ofwel een gedwongen terugkeer naar een thans nog onbekend land van bestemming.

Vooreerst is het nuttig om het arrest van de Raad waarbij aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, in herinnering te brengen. In dit arrest nr. 122 563 van 15 april 2014 wordt gesteld dat de beweerde Somalische nationaliteit van verzoekster en haar moeder niet waarachtig is. De problematiek rond het risico op besnijdenis in Somalië, zijnde het element waarop verzoekster zich in het kader van de asielaanvraag baseerde werd in dit arrest dan ook niet geloofwaardig geacht, noch voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus, noch voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Het weze dienaangaande opgemerkt dat ook een onderzoek gevoerd naar de criteria van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, bepaling die inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Van belang daarbij is dat dit arrest reeds werd geoordeeld dat uit de bedrieglijke verklaringen over de nationaliteit in redelijkheid kan worden afgeleid dat verzoeksters moeder –op wiens verklaringen de asielaanvraag van verzoekster is gebaseerd, gezien haar jonge leeftijd- meent dat de ware geboorteplaats en het echte land van

herkomst niet dienstig kunnen zijn om een vrees voor vervolging in haar echte land van herkomst/nationaliteit aan te tonen.

Rekening houdend met het gezag van gewijsde van het voormelde arrest en vaststellende dat verzoekster in het kader van de onderhavige procedure geen nieuwe elementen bijbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen over de bedrieglijk bevonden verklaringen omtrent haar nationaliteit, blijft de bevinding dat niet aannemelijk is gemaakt dat verzoekster in Somalië het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat het niet geloofwaardig is dat van daar Somalië afkomstig is.

Verder is het van belang vast te stellen dat de thans bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering met zich meebrengt. Het is dus in de eerste plaats aan de adressaat van deze beslissing om verzoekster terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is, zoals dat ook uitdrukkelijk is vermeld. Verzoeksters moeder is uiteraard op de hoogte van deze plaats van herkomst, doch heeft ervoor gekozen, het weze herhaald, hierover bedrieglijke verklaringen af te leggen hetgeen, zoals reeds in het voormelde arrest is gesteld, erop wijst dat de ware geboorteplaats en het echte land van herkomst niet dienstig kunnen zijn om een vrees voor vervolging in haar echte land van herkomst/nationaliteit –en bij uitbreiding een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In die optiek blijkt aldus uit het administratief dossier dat de verwerende partij geïnformeerd was over het mogelijke risico op een schending van artikel 3 EVRM bij afgifte van het bevel tot terugbrenging. Dat daarover bijkomend zou moeten worden gemotiveerd in de bestreden beslissing, kan dan ook niet zonder meer worden geponeerd. Immers blijkt niet dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met een mogelijke schending van de voormelde bepaling.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar haar asielprocedure, maar verder geen enkel concreet argument aanbrengt om een mogelijke schending in haar hoofde van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. In die optiek brengt zij geen enkel nieuw concreet element bij waaruit zou blijken dat zij alsnog het risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM *“in het kader van de medische regularisatieprocedure”*, en stelt dat het terugsturen van een zieke naar een land waar er geen adequate zorg aanwezig is voormelde bepaling schendt, kan de Raad alleen maar vaststellen dat zij zich beperkt tot een louter theoretisch betoog: zij verduidelijkt op generlei wijze aan welke ziekte zij dan wel zou lijden, noch dat zij op grond daarvan een aanvraag tot medische regularisatie zou hebben ingediend. Het administratief dossier geeft ook geen enkele indicatie in die zin. Het betoog van verzoekster doet aan het voorgaande dan ook geen afbreuk, nu het aan verzoekster precies toekomt om aan te tonen dat, in weerwil van de gebonden bevoegdheid die de verwerende partij heeft om het bevel tot terugbrenging af te leveren, zij daarmee een hogere verdragsnorm zou schenden.

3.4.. Aangaande de met de hiervoor weergegeven problematiek gelieerde aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM komt het betoog er op neer dat verzoekster momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen. Zij verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012.

Het weze herhaald dat de aangevochten akte niet meer doet dan bevelen dat E. I. A. haar dochter I. N. B. binnen dertig dagen dient terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is. Thans is er dus geen sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en allermindst van een gedwongen verwijdering. Dienaangaande kan worden verwezen naar hetgeen daarover reeds werd gesteld.

Voorts kan worden gesteld dat niets er haar van mag weerhouden om uiteen te zetten waarom een eventuele verwijdering naar een ander land dan haar land van herkomst een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM, maar de Raad kan niet anders dan vaststellen dat zij het bij een louter hypothetische uiteenzetting houdt. Zo het voor verzoekster al moeilijk zou zijn om hierop te anticiperen in het kader van het huidige beroep, dan kan de Raad alleen maar vaststellen dat de bedrieglijke

verklaringen die werden afgelegd aangaande haar nationaliteit aan de basis liggen van het feit dat het ook voor de verwerende partij nog onduidelijk is naar welk land zij desgevallend gedwongen zou kunnen worden verwijderd. Wat er ook van zij: verzoekster heeft, middels het onderhavige beroep, zich kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kon plaatsvinden en heeft daarbij de mogelijkheid gehad om alle argumenten naar voor te brengen die zij mogelijk achtte. Echter heeft zij zich beperkt tot elementen die al waren beoordeeld in het kader van haar asielaanvraag enerzijds, en een voornamelijk theoretisch en hypothetisch betoog anderzijds.

3.5. Ten slotte vormt de kritiek van verzoekster – in het kader van artikel 13 van het EVRM- dat het thans bestreden bevel een latere gedwongen verwijdering toelaat, dat zij het dus wel moet aanvechten binnen de daartoe voorziene termijnen omdat dat later niet meer kan, dat zij de schending van artikel 3 van het EVRM niet genoeg kan concretiseren omdat de bestemming pas bij gedwongen verwijdering duidelijk zal zijn en dat dus, ofwel de wetgever zijn wetgeving in lijn moet stellen met artikel 13 van het EVRM in die zin dat het er pas verzoenbaar mee kan worden geacht wanneer alle modaliteiten omtrent een gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel in het bevel expliciet moet worden gesteld dat het geen titel kan vormen voor gedwongen uitwijzing een wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is, nu in de huidige stand van de wetgeving een eerder bevel wel degelijk een titel kan vormen voor een gedwongen verwijdering.

3.6. Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Gelet op wat voorafgaat, moet het beroep worden verworpen.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS